

Το Θαβώριο Φως, το ζητούμενο στο σκοτάδι της ζωής μας! (πρωτοπρεσβύτερος π. Αντώνιος Χρήστου)

/ [Πεμπτουσία](#)

Μπορεί το Δεκαπενταύγουστος, αγαπητοί μου αναγνώστες, να έχει κέντρο το πρόσωπο της Παναγίας μας, αλλά ήδη από τα τέλη Ιουλίου, από την εορτή του Αγίου Παντελεήμονος (27 Ιουλίου), μέχρι και τις 13 Αυγούστου, που είναι η απόδοση της εορτής, η Εκκλησία μας προετοιμάζει και μας προβάλλει την μεγάλη Δεσποτική εορτή της Μεταμορφώσεως του Σωτήρος Χριστού. Μια σπουδαία εορτή, την οποία δεσπάζει το Θαβώριο Φως, το οποίο ο κόσμος δυστυχώς αγνοεί και κατά

συνέπεια, δεν αναζητεί στη ζωή του.

Ας πάρουμε όμως τα πράγματα από την αρχή: Το γεγονός της Μεταμορφώσεως του Χριστού, έγινε 40 ημέρες προ του Πάθους του Κυρίου, με σκοπό να στηριχθούν στη πίστη οι μαθητές Του, όπως λέει και το Κοντάκιο της εορτής : «...ίνα όταν σε ίδωσι σταυρούμενον, το μεν πάθος νοήσωσιν εκούσιον,τω δε κόσμω κηρύξωσιν, ότι συ υπάρχεις αληθώς, του Πατρός το απαύγασμα». Επομένως με βάση το Πάσχα, η γιορτή έπρεπε κανονικά να εορτάζεται μέσα στο μήνα Μάρτιο. Επειδή όμως ως γνωστόν, στο Μάρτιο είναι η πένθιμη περίοδος της Μεγάλης Σαρακοστής, η Εκκλησία μας μετέφερε την εορτή στις 6 Αυγούστου και η ημερομηνία φυσικά που επιλέγει, δεν ήταν καθόλου τυχαία. Τοποθέτησαν οι Άγιοι Πατέρες την Εορτή της Μεταμορφώσεως, 40 ακριβώς ημέρες πριν της Υψώσεως του Τιμίου Σταυρού, που την εορτάζουμε στις 14 Σεπτεμβρίου. Αυτά όσο αναφορά τον χρόνο που εορτάζουμε την εορτή.

Ας δούμε τώρα το περιεχόμενο της εορτής, τι ακριβώς γιορτάζουμε; Όπως διαβάζουμε και στο σχετικό ευαγγέλιο (κατά Ματθαίον ιζ´ 1-9). που διαβάζουμε την ημέρα της εορτής: Ο Κύριος μας Ιησούς Χριστός διάλεξε και πήρε μαζί του, από τους 12 μαθητές του, τους τρεις κορυφαίους, τον Πέτρο, τον Ιωάννη και τον Ιάκωβο και ανέβηκαν στο όρος Θαβώρ για να προσευχηθεί ο Θεάνθρωπος.

Οι τρεις μαθητές Του, ήταν κουρασμένοι από τη δύσκολη ανάβαση στο όρος Θαβώρ και ενώ κάθισαν να ξεκουραστούν, έπεσαν σε βαθύ ύπνο. Όταν όμως ξύπνησαν, αντίκρισαν ένα απροσδόκητο και εξαίσιιο θέαμα. Το πρόσωπο του Κυρίου άστραφτε σαν τον ήλιο και τα φορέματά Του ήταν λευκά σαν το φώς, ώστε να μην μπορούν να τον κοιτάξουν. Τον περιστοίχιζαν δε και συνομιλούσαν μαζί Του δύο άνδρες Προφήτες, ο Μωυσής και ο Ηλίας.

Αφού οι μαθητές συνήλθαν κάπως από την θεσπέσια αυτή εμπειρία, ο πάντα ενθουσιώδης και αυθόρμητος Απόστολος Πέτρος, θέλοντας να διατηρηθεί αυτή η αγία μέθη που προκαλούσε η ακτινοβολία και η μέθεξη του άκτιστου φωτός Του Κυρίου, ικετευτικά πρότεινε να στήσουν σε εκείνο το τόπο τρεις σκηνές: μία για τον Κύριο, μία για το Μωυσή και μία για τον Ηλία. Πριν προλάβει, όμως, να τελειώσει την πρότασή του, ήλθε σύννεφο που τους σκέπασε και μέσα απ' αυτό ακούστηκε η φωνή Του Θεού Πατρός που είπε: «Ούτος εστίν ο υιός μου ο αγαπητός, αυτού ακούετε». Δηλαδή : Αυτός είναι ο Υιός μου ο αγαπητός, που τον έστειλα για να σωθεί ο κόσμος. Αυτόν να ακούτε.

Μόλις άκουσαν αυτά τα λόγια οι τρεις μαθητές φοβήθηκαν τόσο πολύ, ώστε έβαλαν το πρόσωπό τους κάτω στη γη. Μετά από λίγο όμως, ήλθε ο Ιησούς και τους ακούμπησε απαλά, προτείνοντάς τους να σηκωθούν και να μη φοβούνται. Αυτοί μόλις σήκωσαν το βλέμμα τους, είδαν τον Κύριο μόνο με την γνωστή του ανθρώπινη μορφή. Όταν κατέβαιναν από το βουνό για να συναντήσουν τους επόμενους Αποστόλους, ο Χριστός έδωσε την εντολή να μη φανερώσουν τίποτα από ότι είδαν και άκουσαν πριν ο ίδιος αναστηθεί από τους νεκρούς.

Από όλα τα παραπάνω, που διαβάζουμε στη διήγηση του Ευαγγελίου, σε συνδυασμό με το Απολυτίκιο της Εορτής της Μεταμορφώσεως που αναφέρει : «δείξας τοις Μαθηταίς σου, την δόξαν σου καθώς ηδύναντο·», αντιλαμβανόμαστε ότι ουσιαστικά, ο Κύριος δεν έδειξε κάτι που δεν ήταν, αυτή η θεϊκή δόξα ήταν πάντα μαζί με τον Κύριο, απλά εκείνη την μέρα, επέτρεψε να μας δείξει λίγο από αυτή, που πάντα επαναλαμβάνουμε είχε, όσο βέβαια μπορούσαν με βάση την πνευματική τους κατάσταση να αντικρίσουν και να διακρίνουν οι τρεις μαθητές. Το Θαβώριο Φως, αυτή η άκτιστη δόξα Του Θεού είναι αμέθεκτη ως προς την ουσία της από τον άνθρωπο, είναι όμως μεθεκτή ως προς την ενέργειά της. Όλη αυτή την Θεολογία και διάκριση δηλαδή, που έκανε ο Άγιος Γρηγόριος ο Παλαμάς τον 14ο αιώνα, με τις γνωστές Ησυχαστικές έριδες. Τα δε δύο πρόσωπα των προφητών, ο Μωυσής και ο Ηλίας ως εκπρόσωποι των προφητών και του Μωσαϊκού νόμου, οι οποίοι συνομιλούσαν με τον λουσμένο από Φως Κύριο, δηλώνουν και βεβαιώνουν με την παρουσία τους περίτρανα, ότι ο Κύριος είναι η εκπλήρωση όλων των Προφητών και προφητειών για τον Μεσσία. Αυτή η από αιώνες αναμονή και προσμονή, για την λύτρωση του ανθρωπίνου γένους, φτάνει στο τέλος της με τα γεγονότα του όρους Θαβώρ και φυσικά ολοκληρώθηκαν με αυτά που πραγματοποιήθηκαν 40 μέρες στα Ιεροσόλυμα, δηλαδή το πάθος , η Σταύρωση, η Ανάσταση και αργότερα η Ανάληψη.

Κλείνοντας το άρθρο μας, για την εορτή της Μεταμορφώσεως, ας εμπνευστούμε

και ας την κάνουμε και εμείς οι πιστοί σκοπό ζωής. Αυτό το Φως δίνεται απλόχερα κατά τη βάπτισή και το χρίσμα μας. Μας γίνεται φαγητό και ποτό, κατά την Θεία Κοινωνία. Μας γίνεται οδηγός στα αγαθά έργα και λόγια μας. Αν όμως κάνουμε το δικό μας θέλημα και αιχμαλωτιζόμαστε σε αμαρτίες και πάθη, τότε αυτό το Φως φυγαδεύεται και εμείς σκοτιζόμαστε. Ας φωτίζει το σκότος μας ο Κύριος, ας μεταμορφωθούμε και εμείς σε ανθρώπους φωτός! Αμήν!

πρώτη δημοσίευση: εφημερίδα *Κιβωτός της Ορθοδοξίας*